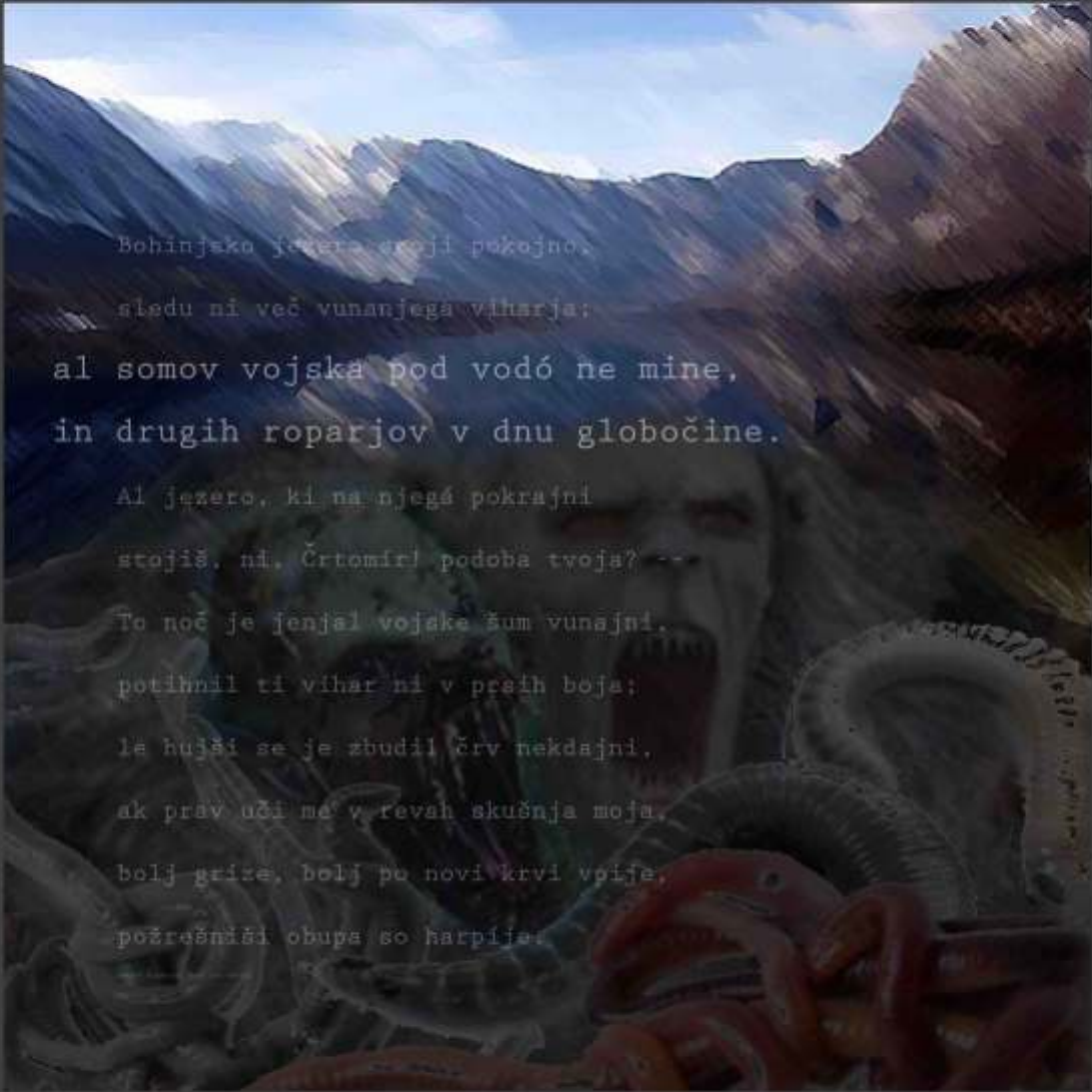

Šest mesecev moči tla kivača reka,
Slovenec že mori Slovenca, brata

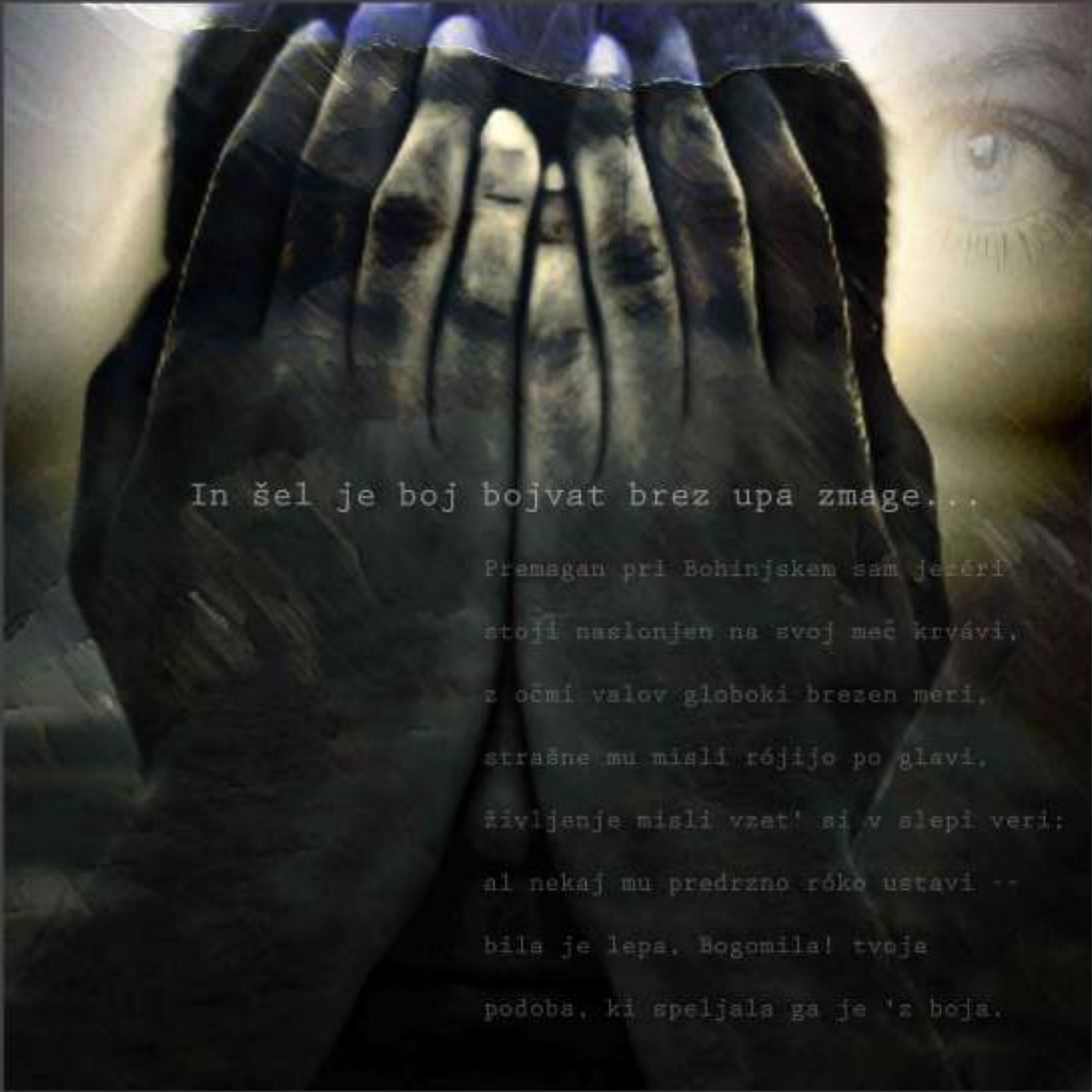
On z njimi, ki še niso bili krivo,
beži tje v Bohinj, v Bistrško dolino,
v trdnjavo zidano na skalo sivo,
še dan današnji vidiš razvalino,
ki Ajdovski se gradec imenuje,
v nji sledaš Črtomirovo lastnino.

kako strašna slepota je človeka!

Bohinjsko jezero kroji pokojno,
sledu ni več vunanjega viharja;
al somov vojska pod vodó ne mine,
in drugih roparjov v dnu globočine.

Al jezero, ki na njegová pokrajni
stojiš, ná, Črtomir! podoba tvoja? --
To noč je jenjal vojske šum vnanjni,
potihnili ti vihar ni v prsih boja;
le hušši se je zbudil črv nekdanji,
ak prav uči ná v revah skušnja moja,
bolj grize, bolj po novi krvi vojske,
požrešniši obupa so harpije.

In šel je boj bojvat brez upā zmage...

Premagan pri Bohinjskem sam jezérl
stojí naslonjen na svoj meč krvávi,
z očmi valov globoki brezen meri,
strašne mu misli rójijo po glavi,
življenje misli vzeti si v slepi veri:
al nekaj mu predrzno róko ustavi --
bila je lepa, Bogomila! tvoja
podoba, ki speljala ga je 'z boja.

Po Bogomili mu prašat' ukaže:

Pri slapi čakal jutro bo Savine
vesela ali žalostne novice.

Slap, drugo jutro mu grmi v ušesa
junak preišča, kak bolj spodaj tona
voda razgraja, kak bregove stresa,
in kak pred njo se gore ziblje stena,
kak skale podkopuje in drevesa,
kak do neba leti nje jeze penal.

Tak se zažene, se pozneje stavi
mladenič, Črtomir pri sebi pravi.

"O, sem na srčice moje, Bogomila!
Skrbi je konec, žalosti, nesreče,
se trese od veselja vsaka žila,
ket gledam spet v obličje ti cveteče,
naj brije zdaj okrog viharjev sila,
naj se nebo z oblaki preobleče,
ni méni mar, kar se godi na svéti,
ak smejo srečne te roké objeti."

"Ne združenja, ločitve zdaj só časi,
šel naj vsak kam bo skoz življenja zmede:
de b'enkrat se sklenila póti naji,
ne tukej vidiš zdaj v samotnem kraji."

...se pričo mene odpovej zmatajavi,
dokler te posveti krst, se zamúdi...

Molče v to prošnjo Ōrtomir dŏvoľaj,
z duhovnim bliŕa slapu se Savice,
molitve svete maŕnik, on z njim noli,
v imeni kr;sti ga svete Trojice.

Razlagaajo, ko pride v Akvilejo,
mu svete pisma proste zmote vsake,
postane maŕnik, v prsih umrjejo
nekdanji upi; med svoje rojake
Slovence gre, in dalej ŕez njih mejo,
do smrti tam peganja zmot oblake.